

Enken Stroheim i Magrittes streg.

STROHEIM OG ENKEN

AF JACQUES LEDOUX

For kort tid siden foreviste det belgiske filmmuseum vor kopi af von Stroheims »The Merry Widow«, som vi viste medlemmerne i september 55. Så vidt vides har filmen ikke været vist i Europa i en lang årrække — i hvert fald vakte forevisningen i Bruzelles sensation, som det fremgår af følgende brev til os fra lederen af det belgiske filmmuseum, M. Jacques Ledoux.

Takket være Det Danske Filmmuseums elskværdighed fik vi arrangeret en højst interessant forestilling. Efter at jeg havde fået Deres tilladelse pr. telefon, tog jeg til Paris for at vise von Stroheim »The Merry Widow«. Det lykkedes efter mange besværligheder ved midnatstid hos Unesco.

Efter forevisningen sagde von Stroheim, at han ville komme til Bruxelles for at introducere filmen, men at han ville have et helt orkester til at akkompagnere den. Efter at jeg havde svaret ham, at der ikke var tilstrækkelig tid til at organisere noget sådant (vi skulle vise filmen 4 dage senere), sagde han, at han ville ankomme dagen før fore-

stillingen for selv at ordne lydakkompagnementet til filmen ved hjælp af plader.

Og han kom dagen før sammen med sin veninde *Denise Vernac*. Men da han så, at der i den store sal på „Palais des Beaux-Arts“ fandtes et stort orgel, sagde han, at det var det helt rigtige til filmen. Vi måtte øjeblikkelig skaffe en organist, og von Stroheim arbejdede hele dagen med musikken. Han udvalgte forskellige kompositioner til hver sekvens. Det kom naturligvis til at tage for megen tid, og prøven var en katastrofe. Von Stroheim var meget nervøs og irriteret. Han led af lampefeber, omtrent som om han skulle have premiere på en ny film, og han blev ved med at sige, at han ikke ville udtale sig. Dog holdt han en tale på 20 minutter som introduktion til filmen . . . Han talte mere om „Greed“ og om alle de vanskeligheder, han havde haft med sine producenter, end om „The Merry Widow“. Hans sidste ord var: „Alt, hvad der er godt i filmen, er mit, resten . . .“

Så kørte vi filmen (24 billeder i sekundet) med ledsagemusikken spillet på det store orgel; det var perfekt. Henimod slutningen, lige efter duellen, råbte von Stroheim, der havde planlagt det hele og allerede var oppe ved lærredet, af sine lungers fulde kraft: „STOP“ . . . det lykkedes ham at skræmme os alle. Projektionen blev afbrudt, lyset blev tændt, og von Stroheim forklarede, at det var her, han havde ønsket at afslutte filmen, men at producenterne havde tvunget ham til at slutte den på en idiotisk måde. Så lod han operatøren køre filmen færdig.

Det var altså en højst usædvanlig forestilling, og den var højst udmattende. Jeg måtte tage mig af von Stroheim i 48 timer, og — tro mig — det var ikke altid let! . . .

Jeg medsender brochuren til forevisningen — den er udført af den belgiske maler *Magritte* — og et par kopier af den „indledning“, vi distribuerer blandt vore medlemmer.

